

Пішов козак молодий В далеку дорогу, Кинув жінку молоду Та хату убогу.

Повертає за сім літ, Хату оглядає, Дивується сам собі, Хати не пізнає.

Його хата — як вінок, Новенька, біленька... «А звідки то, — запитав, — Голубко сивенька?»

— Та то, — каже, — Господь дав За твою дорогу! Козак шапку підійняв: «Слава, — каже, — Богу!»

Входить в хату — скрізь лавки І столи хороші, А на столах і лавках Валяються гроші.

Козак глянув навкруги, Жінку обіймає, Поцілував кілька раз. «Звідки то?» — питає.

«І то,— каже, Господь дав За твою дорогу... » Козак хрест святий поклав: «Слава, — каже, — Богу!»

Коли гляне у куток,— Аж дітей копиця... «А то звідки?» — Господь дав! - Каже молодиця.

А той носом покрутив: «Добрий, — каже, — тато!.. Але, — каже, — на сей раз Порався багато!..»